

# Căutând Crucea Ghizelei

1977... anul ce a debutat cu un revelion în pijama, exact de ce am fugit, făcând peste 200 de kilometri în câteva ore, din care vreo 30 pe jos... Cutremurul din martie, avalanșa criminală de la Bâlea-Lac din aprilie și alte grozăvii care s-or fi întâmplat fără a se afla, căci cenzura vremii nu ne lăsa să ne facem griji pentru orice fleac...

Zilele au trecut una după alta, săptămânile și lunile așijderea iar la orizont se vedea deja spectrul înfricoșător al primei „olimpiade de toamnă” din viața de student, „olimpiadă” la care eram înscris la trei probe! 😬 sau 😬, după caz! Înaintea unui eveniment atât de important trebuia să-mi asigur și o relaxare pe măsură, așa încât am început să încropesc o trupă cu care să petrec câteva zile la munte. În scurt timp ne-am strâns vreo 10, era asigurată și logistica necesară, dar plecarea s-a tot amânat din diverse motive: ba că plouă, ba că nu plouă, ba că dacă va ploua sau dacă nu va ploua... Zilele treceau și odată cu ele se împutina și trupa... Unii aveau motive întemeiate, ca de exemplu Micky căruia îi fătase hamsterița și n-o putea lăsa pe tânăra mamă de izbeliște. La rândul său, la măsurătoarea de luni, Werni a constatat că i-a mai crescut cu un centimetru, așa că umbla înnebunit să-și vândă vechile prezervative și să-și cumpere altele mai mari... Alții însă n-au avut niciun motiv, de aceea nu-i menționez aici, să se nvețe minte altă dată!

În cele din urmă am rămas doar patru: Andy, Mișu, Sandy și eu. Odată cu împutinarea trupei s-a dat peste cap și logistica, așa încât Andy a făcut rost de un cort „hand-maded” dintr-o prelată de strung. Bețele cred că erau strungul însuși, atât de grele erau! Saci de dormit, saltele pneumatice și rucsaci am închiriat de la cooperativa „Progresul” care se ocupa cu așa ceva... În fine, am stabilit data plecării 21 August, urmând să ne întoarcem prin 25. Cel mai important, am hotărât să mergem cu trenul până la Băile Herculane, iar traseul propriu-zis să-l decidem la fața locului. Cred că e inutil să spun că niciunul dintre noi nu mai montase un cort, n-a dormit vreodată în cort, habar n-avea de munte, de trasee. Eram niște greenhorni... începători în toată regula!

Ajunși la Herculane pe la patru după-masă, ne-am înghesuit în autobuzul care făcea legătura între gară și centru. Dacă tot am plătit biletul, am profitat și am mers până la ultima stație. Andy văzuse însă pe undeva o hartă frumos pictată pe sticlă și expusă pe zidul unei farmacii, hartă în care avea încredere deplină, chit că în rucsac căram o monografie a Munților Banatului, cu hărți, trasee și multe sfaturi practice. Am făcut așadar cale-ntoarsă până la respectiva hartă în fața căreia am stat și ne-am zgâit ca mâța-n calendar. În cele din urmă ne-am fixat un obiectiv care părea și măreț și înălțător în același timp: „Crucea Ghizelei”. Am reținut pe retină că respectivul obiectiv se găsește pe malul stâng al Cernei, așa că am luat-o în amonte, pe unde mai trecuserăm cu un sfert de oră înainte, fără a ne încărca memoria cu alte amănunte ce păreau neinteresante.



*Io, Sandy, Mișu*



*Io, Sandy, Andy*

După ce am trecut pe sub hotelul Roman am ajuns la Centrala Electrică unde Cerna traversează șoseaua pe sub un pod, firește. Ajunși pe malul drept al Cernei, dar știind că ținta noastră se găsește pe cel stâng, am părăsit șoseaua și am luat-o ușurel la deal prin spatele Centralei Electrice. Era o plăcere să umbli prin pădure, pe poteca ce se depărta tot mai mult de albia râului, urcând domol. Avangarda era formată din Andy, eu asiguram ariergarda, iar între noi, la adăpost, mezinii trupei, Sandy și Mișu cărau ce era mai greu...

După primii cincizeci de pași prin pădure, Andy, pe umerii căruia apăsa responsabilitatea de a deschide celorlalți drumul sigur spre ținta, Andy deci, a dat comanda „Stoi!”, rămânând el însuși cu un picior în aer, la fel ca și boata pe care a cules-o de nu știu unde. Am rămas nemișcați preț de câteva secunde, după care Andy a pășit cu grijă cu piciorul pe care-l ținuse în aer și, întorcându-se spre noi, ne-a anunțat în șoaptă:

- Am crezut că e o viperă prin iarbă!

Nici nu ne-am revenit întrutotul din prima sperietură, că faza s-a repetat, de data aceasta rămânând suspendat celălalt picior. În scurt timp ne-am cam plictisit de desele opriri și profitând de faptul că poteca era destul de largă, am făcut schimb de locuri. Trecând eu în frunte, se pare că toate viperele s-au retras speriate din fața noastră, în schimb mistreții îi dădeau târcoale lui Andy, ajuns ultimul, motiv pentru care ne zorea să mergem tot mai repede.

Și uite-așa, mergeam de vreo oră prin pădure fără să găsim nici „Crucea Ghizelei”, nici marcaje, nici oameni, nici vreun loc de popas, nimic... Doar cioburile de sticlă, pachetele de țigări aruncate pe jos și din când în când un copac pe care scrie: „Vasile la oii”, reprezentau garanția că, chiar dacă noi nu vom găsi ceea ce căutăm, măcar vom fi găsiți de cei ce ne vor căuta pe noi...

Poteca o luase binișor în sus, așa că protejații noștri Sandy și Mișu au cerut time-out. Am oprit într-un loc în care, cu muuuultă bunăvoință se putea instala un cort. Cel puțin așa credeam noi. Totuși, fiindcă teoretic era posibil ca la 5-10 minute de locul cu pricina să găsim o poiană minunată, cu iarbă verde și susur de izvoare cristaline, păzită de gingașe căprioare care garantau absența oricărui pericol, i-am delegat pe cei doi protejați să meargă care-ncotro să cerceteze zona. În felul acesta se puteau bucura și ei de drumeție, fiindcă plecau fără bagaje! O ofertă care nu se putea refuza, este?

În timpul ăsta, Andy și cu mine ne-am asumat sarcina de păzitori ai bagajelor, sarcină de care ne-am achitat cu brio. Tot stând noi așa degeaba fără ca cercetașii să revină cu vești bune, băgăm de seamă că soarele își pregătește așternutul și curând avea să stingă lumina... Ne punem noi pe strigat în stânga și-n dreapta, apoi, considerând că ne-am făcut datoria, am decis că fie ce-o fi, vom înnopta la fața locului. Prin urmare, am mutat bagajele care ocupau locul de cort, am scos cortul, bețele, sforile și ne-am uitat ca la felul trei. În fine, spiritul practic și-a făcut simțită prezența pentru prima dată și după vreo jumătate de oră cortul era pus pe poziție, bețele, țărșii și întinzătoarele erau și ele pregătite, trebuia doar ca cineva să asambleze totul.

Nu voiam însă că cercetașii să fie privați de această plăcere, așa încât, din când în când mai trăgeam câte o strigare spre adâncurile pădurii, doar-doar ne vor auzi și vor găsi drumul spre „casă”. În scurt timp întunericul s-a instaurat cu puteri depline; contrar așteptărilor, cele două iscoade, plecate de vreo oră și ceva fără lanterne, s-au prezentat liniștite la raport; nu găsiseră nimic, dar nici nu au căutat mai mult de 5-10 minute. În schimb...



*...Mișu și Sandy s-au așezat pe un lemn...*

... așteptând să treacă timpul, ca nu cumva să ne vină ideea de a pleca mai departe. Strigătele noastre, în loc să-i mobilizeze, i-au liniștit, știind că ne vor găsi în același loc, chiar dacă se întunecă...

Am scos lanternele și ne-am apucat de treabă, dar treaba mergea tare prost. Bețele erau fie prea lungi, fie prea scurte, fie lipseau, fie erau în plus... Colac peste pupăză, nici nu am știut că eram în mare pericol. Noroc cu Andy, cel cu auzul reglat să perceapă orice zgomot dușmănos.

- Psssssssst! Stingeti lanternele! sună ordinul șoptit al lui Andy. Am auzit ceva acolo. Niște pași. Liniște! Auzi?

- Nu! răspundeam noi...

Ne continuam munca de asamblare pe întuneric; nevăzând nimic, aveam șanse mai mari să potrivim bețele; din păcate, vigilența lui Andy a depistat un nou pericol:

- Dă-mi lanterna!

- Ce-ai auzit?

- Nu știu! Luminați acolo. Vedeți?

- Nu!

- Chestia aia de acolo, ce e?

- Ce chestie? Nu văd nicio chestie...

Treaba continua, de data asta la lumina lanternelor. Imediat ne-am dat seama că nu-i bine ce am făcut... Așa că o luam de la capăt. Până când, același Andy ne-a ferit de un nou pericol:

- Stingeti lanternele! E cineva acolo...

- Cine?

- Nu știu. Am auzit ceva...

Ciclul ăsta s-a repetat de câteva ori. La fiecare alarmare, când bătăile inimii ar fi trebuit să se întetească, am profitat de ocazie pentru a ne întări curajul și forțele, sorbind câte o dușcă din fiolele special pregătite pentru acest scop; întuneric fiind niciodată nu știam dacă sticla conține vin, vodcă sau țuică de Maramu'... Toate erau foarte bune, curgeau lin pe gâtlej și se întâlneau, din ce în ce mai vesele, în burțile noastre...

În cele din urmă, cu voia Celui de Sus, se părea că am terminat montarea cortului. Păcat că nu era nimeni pe acolo să ne laudăm cu mândrețea de cort! Am încercat să băgăm cele patru saltele, dar n-aveau loc; deabia încăpeau trei. Oricum, a patra era spartă, ne-am tot încordat plămâni s-o umflăm până ne-am data seama care-i treaba... Mai era o saltea fără striții. Pe asta când am umflat-o, s-a făcut ca un Zeppelin. Așa că am dezumflat-o la jumătate, astfel încât, dacă stătea culcat nemișcat era la nivel cu celelalte... Fiindu-ne foarte cald, nu ne-am mai băgat în sacii de dormit ci am pregătit doi saci să ne acoperim cu ei... Cu emoția tipică oricărui început, ne-am strecurat în cort, trăgând fermoarul după noi... ne-am împărțit culcușul, apoi am sunat stingerea, încercând să găsim poziția în care Moș Ene ne va găsi atunci când își va aminti de noi...

S-a așternut liniștea. Sandy a fost primul care a adormit fericit, fără nicio grijă. Andy l-a urmat imediat, luând cu el toate primejdiile ce ne dăduseră târcoale până atunci. Doar Mișu se foia discret în căutarea poziției ideale. Încercam și eu să adorm deși eram conștient că eram cu toții în fața unei catastrofe cât se poate de naturale. De câte ori se mișca Mișu, salteaua-zeppelin pe care o împărțeam frățeste ba se ridica, ba se lăsa în jos, transformându-se într-o adevărată... saltea-tectonică! Iar mișcările tectonice ale saltelei aveau ca efect învrăjbirea conținutului pestriț al stomacului meu. Gura îmi era invadată din abundență cu salivă ce se scurgea neconținut la vale, făcând ca presiunea din stomac să crească neconținut. O singură supapă ținea totul sub control, dar pentru cât timp? Îl imploram pe cale telepatică pe Mișu să nu se mai miște. „Te rog, nu te mai mișca! Măcar un minut! Măcar trei secunde! Două secunde! O secundă!” Dar în zadar, nu eram pe aceeași lungime de undă... Vulcanul sta să erupă, nimic nu-l mai putea opri... M-am ridicat și am încercat să deschid fermoarul. Greșeală fatală: din adâncul aparatului meu digestiv a început să urce „magma”. Înainte de a putea scoate capul din cort, erupția s-a produs, cu o violență deosebită. Cea mai mare parte a erupției a rămas în cort, răspândind un miros înțepător. Am scos repede capul, la timp pentru ca a doua erupție să murdărească și partea exterioară a cortului.

Între timp s-au trezit și camarazii mei. La început n-au prea înțeles ce s-a întâmplat, apoi, încă sub efectul „anestezicelor”, i-a pufnit răsul. Lor le ardea de răs în timp ce eu mă căzneau să curăț cortul, salteaua, sacul de dormit... Am ieșit din cort unde răcoarea nopții și aerul curat de munte m-au trezit de-a binelea, de parcă n-aș fi băut picătură de alcool de când mi-s. După ce am reușit să minimizez paguba, ne-am culcat și am dormit după cum ne-am așternut, urmând ca dimineața, pe lumină, să fac curățenie generală.

## Ecouri în noapte

Sarcina de a face curățenie mi-a fost ușurată de ploaia care a-nceput dis de dimineață. Era destul să scot ceva din cort, ca în două-trei minute „ceva”-ul era curat, ca scos din cutie. De uscat avea tot timpul să se usuce după mai târziu. Cu chiu, cu vai, am strâns cortul, am făcut bagajele, și pe la orele prânzului am decis să facem cale-ntoarsă... Vom căuta alt obiectiv, mai accesibil. Că doar n-au intrat obiectivele în sac... Am coborât așadar cu gândul de a reveni la harta de sticlă. Trecând pe lângă restaurantul „Grota Haiducilor”, ne-am lăsat seduși de mirosurile care emanau de acolo și ne-am instalat la o masă pe terasă. Am frecat menta până ne-a întrebat cineva de sănătate, apoi am potolit bine și fiindcă între timp ieșise soarele, ne-am amintit de zicala conform căreia drumețului îi șade bine cu drumul și am luat-o din loc. Am renunțat să mai consultăm harta de sticlă și am luat-o de capul nostru pe șosea, în amonte. Nu prea mult timp însă, fiindcă pe lângă noi s-a strecurat un „Titi-car” în care ne-am găsit și noi câte un locșor, cu bagaje cu tot. Am coborât la „7 Izvoare” și odihniți fiind, ne-am continuat drumul pe șosea fără a ști unde vrem să ajungem... Mergem noi ce mergem și la un moment dat îmi amintesc de „Munții Banatului”. Chiar în locul acela era o ridicătură de pământ străjuită de un copac pe partea stângă a drumului, la umbra căruia scot cartea din mânecă, pardon, din rucsac și ne punem pe citit...

Cartea avea însă vreo 200 de pagini... Hmmm, mai bine mergem în recunoaștere. De data asta m-am dus eu și Mișu. Am urcat pe dreapta drumului pe un curs sec de apă. Era clar că pe ploaie mare pe acolo se scurgea multă apă, acum însă era uscat. Urcăm noi vreo o sută de metri și vedem că în dreapta e o livadă împrejmuțată de un gard de mărarini; găsim un loc prin care ne putem strecura în livadă și ne minunăm cât de bine seamănă livada cu locurile pe care le visam ieri în timp ce bâjbâiam prin pădure... Era raiul pe pământ, ce mai... Străbatem noi livada de la nord la sud și de la deal la vale și de-odată, iată-ne în curtea unei case. În curte, nimeni, nici măcar câinii... Ce să facem, o ștergem hoțeste pe unde am venit sau... ieșim pe poarta cea mare? Am ales a doua variantă. Acolo, în fața casei, la vreo 10 metri de șosea, stăteau cu burta la soare toți locuitorii casei: moșul, baba, nepoții, câinii... Când ne-or văzut ieșind din casa lor s-au mirat și nu prea. Le-am explicat că noi căutăm un loc de cort și i-am întrebat dacă am putea pune cortul în livadă. Moșul, stăpânul casei, a zis că el n-are nimic împotriva, dar... livada e cam departe de drum, nu-i nici apă pe acolo... în schimb noaptea mai trece ursul.

- Chiar îs urși pe aici?

- Daaaa, păi astă-primăvară nu m-am întâlnit io cu ursu'? Chiar acolo unde ziceți voi că vreți să vă puneți cortu'. Norocu' meu că eram cu câniele! Da' voi n-aveți cânie. Io vă las, treaba voastră... da' nici apă nu-i acolo sus, trebe să

coborâți în vale, cum vreți voi... io vă las, nu zic nu, da' mai bine mereți voi în altă parte...

- Păi unde mai e așa loc fain?

- Da' pretenii voștri unde-s acuma? întrebă moșul.

- Puțin mai la deal, lângă drum unde e așa o ridicătură de pământ pe partea stângă.

- Mă băieți, apăi de acolo aveți fix cinci minute până la poiana lu' Roșeț. Imediat în curbă acolo iese un pârâu, ăla-i Roșețu' care vine de sus dă pă munte. Acolo e o livadă mai faină ca asta! Și știți voi, e mai aproape dă drum și nu vine ursu' așa jos. Acuma faceți cum vreți voi... Io v-am spus numa'... acolo aveți și apă, și nu vine ursu'... da' cum vreți voi...

Pentru mine era clar că așa refuz politic și bine documentat nu mai auzisem până atunci și nici nu voi auzi prea curând... La fel de clar era că Andy va aproba cu două mâini să mergem la Poiana lu' Roșeț. Era destul să pomenim de urs... Singurul contra-argument era cele „fix cinci minute”, cunoscând că oamenii de la munte înțeleg cu totul altceva când zic cinci minute și riscăm să ne prindă noaptea căutând minunăția de poiană, deși era doar ora patru după-masă... Ajunși la „bază”, le-am povestit despre întâlnirea cu moșu', iar Andy nu ne-a înșelat așteptările și s-a oferit să plece cu Sandy să caute poiana în care ne puteam pune tabăra în afară oricărui pericol... În timp ce ei au plecat în misiune, îmi amintesc de „Munții Banatului” și mă pun pe răsfoit începând de data asta cu cuprinsul. Găsesc instant capitolul dedicat Văii Cernei și după numai câteva rânduri găsesc următorul text (citată aproximativ): „trecând de cele „7 Izvoare”, șoseaua urca tot mai mult, ridicându-se la câteva sute de metri deasupra albiei râului. Acolo, pe un promontoriu se găsește locul numit de localnici Crucea Ghizelei. În locul acela a fost înălțată cândva o cruce în amintirea unei fete numită Ghizela. Legenda spune că...”. „...Din păcate, astăzi crucea nu mai există, dar localnicii au bătut într-un copac o cruce de lemn, care amintește drumeților de crucea ridicată în amintirea Ghizelei de baronesa Malcomes în 11 iulie 1812...” (vivat google!). Ridic privirea și văd pe copacul din fața mea crucea de lemn de care scrie în carte. Tiii, ce-nseamnă să ai carte...

Nici n-am terminat bine să bifez acțiunea începută aseară, că iscoadele noastre s-au și întors, de data asta victorioase. Într-adevăr, la numai o sută de metri se găsea poiana din vis. Cât ai zice pește am fost acolo, am găsit un loc retras, la vreo zece metri de pârâu ce se scurgea zgomotos la vale.

În timp ce eu terminam de igienizat saltelele și sacii, băieții au strâns lemne de foc, au instalat cortul și au pregătit cina. Eu întorceam obiectele ude de pe o parte pe alta pentru a profita cât mai mult de căldura soarelui care se părea că s-a hotărât să ne călăuzească pașii următoarele zile.

Când totul a fost gata, iată-l pe Andy scoțând din străfundurile rucsacului său o instalație de alarmă nou-nouță. Sunt sigur că nimeni în lumea asta n-a mai folosit o asemenea instalație de alarmare! „Aparatul” era destul de simplu, fiind format din vreo zece clopoței de alamă, legați între ei cu o sfoară. Sfoara la

rândul ei era legată de niște țărugi ce înconjurau cortul la vreo 2-3 metri. Când va veni dușmanul, acesta se va împiedica de sfoară, care sfoară va face ca clopoței să scoată un clinchet cristalin... Ce simplu! M-am mirat că nimeni nu se gândise până atunci la așa ceva. De fapt cred că nici Andy nu a gândit prea mult când și-a prezentat invenția!

Gata! Totul era curat, uscat, pus la locul său. Dar fiindcă indienii din vale au anunțat o iarnă lungă și grea, am triplat provizia de lemne ce se găseau din belșug în pădurea mărginită de apele Roșetului. Ne-am declarat mulțumiți numai după ce cortul nu se mai zărea de după mormanul de lemne...



### *În așteptarea nopții...*

Soarele, care până atunci ne-a supravegheat părintește, a înțeles că e momentul să se retragă lăsând loc umbrelor nopții... Curând, un foc vesel s-a ridicat din vatra ce am găsit-o pregătită de alții. Costița se rumenea sfârâind deasupra jarului, o sticlă de bitter făcea ture în jurul focului, din mâna în mână, ocolind însă mâna mea, din motive lesne de înțeles... Din când în când Andy auzea un clopoțel și dădea alarma. Cum nimeni n-a mai reacționat cum și-ar fi dorit el, a mai pus un braț de lemne pe foc, făcând ca lumina focului să alunge noaptea până dincolo de clopoței. Flăcările se ridicau tot mai sus spre cer în timp ce proviziile pentru iarnă se topeau văzând cu ochii...

Era cam 21:30. Din depărtare se auzea toaca. Era foarte rustic. Și niște voci se auzeau, mai exact ecoul lor, ce se amplifică de versanții Văii Cernei... Cu toții am ciulit urechile încercând să înțelegem ce se strigă... În timp ce toaca tăcea, se auzea ceva „uoc, uoc! uoc, uoc!”. Cel puțin așa auzeam eu. Ceilalți, cu alcoolemie mărită înțelegeau probabil altceva.



Deodată am înțeles ce se întâmplă, de ce bătea toaca și de ce strigau oamenii „uoc, uoc!” Pe dealuri, ici-colo erau gospodării unde locuiau oamenii vara. Aștia au văzut focul nostru și s-au temut că niște turiști tâmpiți au aprins pădurea. Cum handy-ul lor era toaca au dat „beep” apoi au dat alarma cu „uoc, uoc!”.

Fără a sta pe gânduri am trecut la stingerea focului. Prima dată cu mijloacele proprii, folosind hidrantul din dotarea fiecăruia. Un gaz toxic, urât mirositor, s-a ridicat din mijlocul flăcărilor. Apoi am dat fuga la Roșeț. Oale, conserve, bidoane, orice recipient era bun pentru a căra apă. În câteva minute, din mărjeie de foc n-a mai rămas decât un fum alb și înecăcios ce se ridica cu viteză deasupra pădurii. Toaca nu a încetat să bată, vocile se auzeau la fel de amenințătoare, dar spre liniștea noastră nu s-au apropiat, erau la locul lor, prin gospodăriile cocoțate deasupra poienii. Ne-am refugiat în cort, am stins lanternele și Andy ne-a dat consemn să nu vorbim, să nu ne mișcăm. Și așa am făcut.

Eu mi-am amintit însă că era duminică. Dacă era duminică a jucat Poli. Dacă a jucat Poli trebuia să aflu rezultatul meciului. Pentru asta trebuia să-i cer tranzistorul lui Mișu. Dar asta însemna să vorbesc iar Mișu să cotrobăie prin bagaje. Însă asta însemna să ne expunem pericolului să fim descoperiți și apoi să fim folosiți pe post de toacă. Iar asta nu voia Andy să se întâmple. De aceea am renunțat la curiozitatea mea de polist și am tras pe dreapta adormind surprinzător de repede...

M-a trezit un zgomet. Nu era sforăitul amicilor din cort... Să fi fost niște pași? Sau poate mi s-a părut... Cum dormeam la ieșire, în caz că... Doamne ferește, se întâmplă ca aseară, să fiu mai aproape de ieșire, m-am ridicat în capul oaselor uitându-mă afară prin numeroasele găuri din cort. Și ce să vezi, o minunăție de câine-lup dădea târcoale cortului, lingând conservele goale și tot ce mai rămăsese prin preajmă. M-am liniștit, dar ca să nu fiu acuzat că am visat sub influența alcoolului, l-am trezit pe Sandy, să am un martor a doua zi, martor care, slavă Domnului, este încă viu și în ziua de azi! Curând am adormit din nou și noaptea a trecut pe lângă noi fără nici un alt incident.

## După mici

Dis de dimineață, în timp ce primele picături de ploaie se revărsau peste tabăra noastră, ca tot omul, am vrut să ne spălăm pe dinți cu ce rămăsese în sticla de bitter. Da' ia sticla de unde nu-i. Am căutat-o fiecare în propriul bagaj, apoi în bagajele celorlalți, convinși fiind că trebuie să fie la cineva. Într-un târziu realizăm că în nebunia de aseară, sticla a rămas în afara cortului. Dar nu-i niciunde. S-o fi rostogolit spre pârâu? Căutăm prin bălării - nimic. Doar n-o luat-o câinele? În fine, trecem peste asta, deși era ultima sticlă, hai să mâncăm ceva. Dar ce? Brânza, o parte din pâine, ceva conserve care au rămas pe afară au

dispărut și ele... Încet-încet ne-am dat seama că în timp ce câinele a dat târcoale cortului, stăpânul câinelui a luat ce-a găsit la îndemână... Mai târziu aveam să lărgim lista obiectelor dispărute...

Ce e de făcut? Vremea se stricase, potolul se împutinase... Nu, nu ne dăm bătăuți! Era 23 August, la „7 Izvoare” erau amenajate standuri unde se vindeau mici și bere... mergem acolo să ne refacem proviziile și moralul, poate că până după-masă va ieși și soarele...

Măgăreața a picat pe mine și pe Mișu. Ne-am dus pe o ploaie mocănească cale de vreun kilometru până la prima tarabă. De abia au pornit ăia instalația așa că trebuia să așteptăm. Ca să treacă timpul mai ușor, luăm câte o bere și ne adăpostim sub o umbrelă. Alături de noi, câțiva localnici care discutau aprins despre ce s-a întâmplat aseară. Discreți, am tras cu urechea la ce povesteau:

- Ai auzit, mă, că Ion a lu' Pătruică și-o omorât nevasta, mă?

- De aia bătea toaca, mă?

- Da, mă, c-o venit cumnată-sa și o zis tot cum o fost, mă.

- Și unde-i Ion dus acum, mă?

- O fugit în pădure, mă, s-o dus azi-noapte, mă, în pădure și o luat și câinele cu el, mă!

Brusc halbele de bere au devenit foarte grele, mai-mai să ne pice din mâini. Ne-am privit unul pe celălalt și n-am înțeles unde s-a dus bronzul de pe chipurile noastre și de unde paloarea asta?

I-am ascultat pe localnici povestind despre crima ce-a avut loc în ajun aflând toate detaliile. Cum a venit Ion beat acasă, cum s-a certat cu nevasta și cum i-o dat cu toporu-n cap. Scenariu clasic, n-are rost să aprofundăm aici. În timp ce lumea comenta, iată că se terminară și micii noștri. Luăm vreo 30 de mici, turnăm câteva halbe de bere în sticlele goale de vin și plecăm spre tabără. Ploaia continua să cadă mocănește, dar noi eram hotărâți să nu plecăm acasă, oricât ar ploua! De aceea am hotărât să nu suflăm o vorbă despre crima petrecută și legătura dintre ucigaș și hoțul care ne-a ușurat de pileală și potol. Lasă-i să creadă că țărani au dat alarma la foc. Bine că nu s-a întâmplat mai rău. Mai trebuia să-i convingem pe Andy și Sandy să mai stăm pe acolo, numai să nu plecăm acasă...

Prea mult timp de gândire nu am avut pentru că mirosul micilor calzi a atras în jurul nostru toți câinii din zonă. De aceea am fost nevoiți să lungim pasul să scăpăm de haită flămândă ce ne da târcoale. Ca urmare, am ajuns înapoi mult mai repede decât la venire, deși drumul urca în pantă. În timp ce ne-am apropiat de cort, am văzut că eram însoțiți de două umbre, semn ca soarele își făcea din nou simțită prezența. Era și timpul!

N-a fost greu să-i convingem pe cei doi să nu plecăm acasă. Ei înșiși studiau „Munții Banatului” când am ajuns noi și ne-au propus un traseu interesant: chiar din poiană urma să urcăm până la „Balta Cerbului” unde puteam înnopta, iar a doua zi puteam continua drumul până la Cheile Țăsnei, descrise în carte ca un mic paradis al montaniarzilor. Planuri mai lungi de-atât

n-avea rost să ne facem, mai ales că ne puteam întâlni cu Ion ucigașul (dar secretul acesta îl păstrăm cu sfințenie!).

După ce am dat gata micii și berile, am scos totul din cort, am împachetat, constatând că ne lipsește și o curea cu care fusese prins cortul de rucsac, apoi, cu cântec și veselie am început dificilul urcuș spre Balta Cerbului... Să nu uit, odată cu adunarea cortului s-a pornit iar aceea ploaie mocănească ce avea să ne însoțească aproape tot drumul. Că veni vorba de drum: prima jumătate de oră am urcat o pantă de vreo 30 de grade, în serpentine ce deveneau tot mai scurte pe măsură ce ajungeam mai sus; trecând printr-o pădure deasă de foioase, picăturile de ploaie nu ajungeau la noi, așa încât din partea mea putea să tot plouă... La un moment dat, panta a devenit mai lină, în partea dreaptă drumul era străjuit de pereți înalți de calcar, iar în stânga potecii înguste se căsca un hău de sute de metri. Vegetația abundentă făcea ca priveliștea să nu fie chiar atât de groaznică, pădurea ne-a creat o stare de siguranță, așa că ne-am văzut de drum fără nicio teamă. Faptul că ploua era chiar folositor, fiindcă în puținele locuri expuse soarelui unde eram îndreptățiți să ne așteptăm la o întâlnire cu viperele, acestea s-au retras la taifas pe sub stânci, așteptând vremuri mai calde...

Din loc în loc ne opream pentru a prinde în obiectiv întreaga panoramă a văii Cernei, inclusiv barajul de la km 5 care se afla în construcție. Apoi continuăm drumul fără să ne pese de oboseală, ploaie, foame sau sete. Am spus sete? Chiar atunci am ajuns, după vreo oră de mers, la un izvor numit „Fântâna Moșului”. Lângă izvor este o bancă, iar în stânga e construit un refugiu pentru călătorii surprinși pe munte de vreme rea. Am considerat pe bună dreptate că era timpul pentru o binemeritată odihnă, așa că ne-am eliberat de greutatea rucsacilor și ne-am pus să inspectăm refugiul.

În timp ce cotrobăiam noi pe acolo evaluând spațiul în vederea unei posibile cazări forțate de ploaia ce se întetșise cu nesimțire între timp, dinspre direcția din care am venit noi se aud niște voci. Am scos capul din refugiu tocmai când doi vânători, înarmați o câte o flintă de pe vremea rezbelului de acu' o sută de ani, treceau în mare grabă pe lângă refugiu, fără a-l băga în seamă, de parcă nici n-ar fi existat. Cu politețea mea specifică le-am dat binețe iar ei s-au oprit întrebând de unde ni-s. Le-am spus că din Timișoara și că vrem să ajungem la Balta Cerbului.

- O mai fi mult până acolo? m-am interesat eu

- Păi acu vi-s la jumătatea drumului, da' de aci îi mai ușor că nu mai urcă așa de mult. Trebe numa' să aveți grijă că acu' după ce dați colțu', drumu' se desparte: la dreapta o ia către Vârful Roșeț, da' voi o luați la stânga către Baltă. Auzi, la stânga, așa, nu la dreapta, că n-ajungeți nicăieri. O luați la stânga, ați înțeles?

Am mai stat câta la taifas cu vânătorii, apoi mi-a venit ideea să merg cu ei până la bifurcația cu pricina. Și-am plecat. Eu în față, vânătorii în urma mea. Mergem noi vreo cinci minute, și de-odată, de după o stâncă, cine apare-n calea mea? Un frumos câine-lup, pe care parcă-l văzusem prin gaura cortului noaptea

trecută. Pașnic, câinele a trecut pe lângă mine fără a se sinchisi de nimeni. Inima a-nceput să bată alarmată, mai tare decât de obicei, pompând sânge prin vene ca să-mi ajungă la orice efort trebuia depus. N-au trecut cinci secunde când, de după aceeași stâncă apare și stăpânul câinelui, după cum, oarecum anticipasem. Mi-am păstrat calmul și l-am salutat ca pe un drumeț oarecare. Nici când cei doi vânători l-au întrebat: „Ce faci Ioane, abia ai urcat și deja cobori?” n-am avut nici o tresărire. La rândul său, Ion, se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se-ntorcea pur și simplu acasă. N-am stat prea mult la povești, vânătorii se grăbeau, Ion se grăbea și el, eu așijderea eram grăbit să mă-ntorc la ai mei, curios să văd cum au reacționat, mai ales Mișu, singurul care cunoștea adevărul.

Ajunși la bifurcație, mi s-a arătat încă odată pe unde trebuie s-o luăm și mai ales pe unde să nu o luăm, apoi ne-am despărțit urându-ne reciproc drum bun! Eu am făcut urgent stânga-mprejur și am zbughit-o spre refugiu. Ion și câinele său trecuseră pe acolo fără să oprească, așa că cei dinăuntru n-au avut timp să-i bage în seamă. Doar Mișu, care își făcuse griji pentru mine, a răsuflat ușurat când m-a văzut viu și nevătămat.

Pauza s-a terminat. Ne-am luat rucsacii în primire și cu mine-n frunte am atacat a doua parte a traseului. La bifurcație m-am descurcat cu profesionalism, nu ne-am acordat nici o șansă de rătăcire... O surpriză plăcută ne-a făcut-o drumul care o lua ușurel la vale, dar și mai plăcut a fost să constatăm că printre ramurile copacilor se strecoară, timide la început, apoi tot mai hotărâte, razele unui soare cald și prietenos. Cine și-ar fi putut imagina cu 10 minute în urmă că vom avea parte de un asemenea răsfăț? Răsfățul general n-a durat chiar așa de mult, pentru că după ce-am trecut printr-o poiană strașnic păzită de urzici, drumul începu să urce printr-un jgeab prin care primăvara se scurgeau apele provenite din topirea zăpezilor. Jgeabul era foarte accidentat, sute de bolovani, copaci doborâți de furtuni, urzici și alte obstacole îngreunau înaintarea.

În cele din urmă, epuizați, am ajuns la un fel de creastă împădurită. Spre bucuria noastră am văzut o iesle pentru fân, unde pădurarii pun hrană pentru căprioare. Vară fiind, căprioarele își găseau singure hrana, așa că ieslea era goală. Altfel se leneveau biete animale și se-ngrășau peste măsură! Odată ajunși lângă iesle, iaca vedem la vreo zece metri mai jos frumusețe de drum de care. Privind în dreapta, drumul se depărta șerpuiind printre copaci, pierzându-se în pădure. Privind spre stânga, la vreo o sută de metri, se vedea un gard de lemn, cam dărăpănat, ce-i drept.

Fără a sta pe gânduri, am luat-o spre gardul de lemn. Pe măsură ce ne apropiam, drumul devenea din ce în ce mai larg. O minunăție de poiană se deschidea în fața noastră, scăldată de razele năzdrăvane ale soarelui iar undeva în spate, se ridica falnic un vârful stâncos. Iar pentru ca priveliștea să fie cu adevărat unică, deasupra vârfului stâncos boltea un curcubeu dublu, cum nu mai văzusem până atunci și nici n-aveam să mai văd multă vreme de acum încolo... Amintirea acelei imagini magnifice îmi persistă și azi vie în memorie, făcându-mă să retrăiesc acele clipe unice, pe care doar muntele ți le poate oferi! Astfel

de clipe, astfel de priveliști și astfel de amintiri, merită din plin efortul depus, oricât de mare ar fi.

În imediata apropiere a porții larg deschise se găsea o construcție de lemn, cabana forestieră Balta Cerbului, situată la 1000 de metri, cum scria pe o tablă bătută-n peretele casei. Cabana părea să fi fost locuită, dar n-am zărit pe nimeni în apropiere. Am cercetat interiorul hlizindu-ne prin geamurile murdare și nu ne-a plăcut ce am văzut înăuntru. Ce pretențioși eram! Să nu uităm însă că eram niște greenhorni!

Magia curcubeului nu a durat o veșnicie. Când, peste câteva minute l-am căutat deasupra vârfului, acesta dispăruse pentru totdeauna. În schimb, pe-un plai, la vreo două-trei sute de metri, o băbuță și două vaci se profilau în zare. M-am dus către ea s-o întreb unde găsim apă și mai ales un loc de cort. Ajuns în dreptul ei, am salutat-o iar ea mi-a răspuns de parcă mă cunoștea de-o viață. Fără a sta pe gânduri, baba mi-a pus în mână o nuia lungă cu care mâna vitele și mi-a zis să le mân eu până la grajduri. În timp ce eu îmi făceam cu pasiune ucenicia în meseria de cow-boy, baba aduna lemne într-o desagă pe care apoi și-a săltat-o în spinare, îndreptându-se și ea spre cabană. Ajunși acolo, baba ne-a tot poftit înăuntru, dar noi am refuzat-o politicos, fără să-i spunem care era adevărata cauză: ni se părea că e cam mizerie.

Pân' la urmă am aflat unde se găsea apa: o fântână era chiar lângă cabană, alta ceva mai departe, în fundul unei doline. Acolo am găsit și locuri de cort, pe fundația unei foste construcții. O groapă de vreo jumătate de metru adâncime luase locul zidurilor ce formau cândva o construcție. În locul unde fusese o odaie, ne-am înălțat cortul care părea a fi înconjurat de șanțuri de apărare ca un castel medieval. Clopoței lui Andy au rămas în rucsac de astă-dată. Focul ce l-am ațâțat curând n-a mai fost tulburat de toacă; ce-i drept nici noi n-am făcut concurs cu umbrele nopții, care ne-a surprins pe toți în formă, fericiți că am ajuns în acel loc minunat.

## Cașul și Laptele

Pentru prima dată în excursia noastră...



*...deșteptarea a dat-o soarele!*

Atât de senin era cerul încât aveai impresia că de când lumea, n-a trecut vreun nor pe-acolo, cu atât mai puțin vreo ploaie scârboasă, așa cum am avut parte zilele trecute. Stăteam noi cu burta la soare și iaca apare și baba să nentrebe cum am dormit. Tare s-a mai mirat ea de sacii de dormit, de saltele, lanterne și aparatul de radio a lui Mișu. Atâtea noutăți într-un timp atât de scurt parcă au bulversat-o pe băbuța ce devenea tot mai simpatică. Mai-mai să uite de ce a venit pân' la noi. Amintindu-și, mi-a pus în mână o bucată de brânză învelită în ziar și o conservă de-un chil, cam ruginită ce-i drept, plină cu lapte proaspăt muls.

- Zi-i Bodaproste, pentru omu' meu, a zis băbuța.

- Bodaproste! am zis eu, fără să știu prea bine ce înseamnă asta.

- Mi-o murit omu' astă-iarnă și iaca dau și io de pomană că așa se face pe la noi, ne-a explicat băbuța.

Am luat brânza și laptele și le-am dus echipei. Am cam strâmbat noi din nas, dar în cele din urmă am închis ochii și ne-am deschis larg gurile: puțin câte puțin, cașul și laptele au dispărut în adâncurile aparatului nostru digestiv, fără ca vreunul din noi să suporte vreo consecință. Nici ziarul în care fusese învelită brânza, nici rugina conservei nu ne-au afectat în niciun fel. Însă bunătatea laptelui proaspăt muls, zămislit de o vacă ce se hrănește integral cu iarbă verde din înaltul muntelui, a rămas pentru mine în veci un reper de care țin seama atunci când îmi torn lapte în cană. De atunci am devenit un papă-lapte consecvent; fără exagerare, de-a lungul timpului am băut câteva tone de lapte, în cea mai mare lapte cumpărat direct de la țărani. Chiar dacă e adus în sticle curate, așa un gust bun precum laptele din conserva ruginită a băbuței, rareori mi-a fost dat să beau!

Am întrebat cum se poate ajunge la Țăsna. Deși părea să nu fie chiar atât de greu, în cele din urmă am lăsat Cheile Țăsnei pentru o altă ocazie. Noi am strâns tabăra și ne-am pregătit să coborâm pe unde urcaserăm. Încă o dovadă că nu scapi ușor de atitudinea de greenhorn. Dar asta e, așa a consemnat istoria, așa povestesc, chit că nu-mi face plăcere.

Am pornit așadar spre Fântâna Moșului. Cel puțin așa credeam noi, timp de vreun sfert de oră. Apoi îndoiala a-nceput să ne pună pe gânduri. În cele din urmă majoritatea a decis prin vot că ne-am rătăcit și am luat-o înapoi spre Balta Cerbului. Am recunoscut poteca pe care trebuia s-o urmăm spre iesle, numai că mezinii au fost capturați de o reprezentație petru adulți, interzisă mucoșilor ca ei. Norocul lor că, în calitate de custode pe care am dobândit-o din partea babacilor înainte de plecare, le-am dat voie și lor să vadă cum un taur își face datoria față de consoartă. Amu, nu se știe de ce, ori dânsa nu voia, ori dânsul nu putea, cert este că nepotul babei, cel ce dirija acțiunile taurului, era tare nemulțumit.

-...te-n cur de vacă proastă - se răstia el la dânsa.

Dar nici taurul n-a scăpat de suduieli. Mai mult decât atât, de câteva ori a lăsat impresia că vrea să-i arate vitei ce trebuie să facă. Numa că nevastă-sa, o

namilă de muiere, era de față și sigur îi făcea un scandal monstru dacă ar fi asistat live la adulter. Deși omul avea o scuză, pentru că în cazul ăsta, nevasta și vaca erau ușor de confundat... În fine, îndemnurile nepotului au fost cu folos, toată lumea mulțumită, mai ales protagoniștii.

Ne-am ridicat de pe bancă, ne-am mai luat odată rămas-bun și de data asta am luat-o pe drumul spre civilizație. Pe înserat am ajuns la șosea; soarele era spre asfințit când, printre copaci, ce-mi văzură ochii în fundul văii, acolo unde credeam că doar apa Cernei e stăpâna: o piscină a cărei apă limpede se vedea de sus ca în vederile măsluite în care marea e albastră și iarba verde. Curioși ce-o fi acolo, am găsit drumul ce cobora până la intrarea într-un ștrand care încă nu era dat în folosință. Am negociat cu un paznic, care ne-a arătat unde ne putem pune cortul.

Experiența serilor trecute ne-a ajutat să instalăm cortul într-un timp record, astfel încât ne-a mai ajuns timpul să facem și o baie strașnică în piscină. Mare ne-a fost surpriza, și cu atât mai plăcută, când am constatat că apa era caldă, piscina fiind alimentată cu apă termală, că doar de aia îi zice locului „7 Izvoare Calde”. Singurul care nu s-a bucurat a fost Andy care știa din surse sigure că apa termală e radioactivă și ne face rău la boașe. Da' se pare că s-a speriat degeaba.

Ne-am destrăbălat regește, apoi ne-am dus la culcare, nu înainte de a îngrășa pământul din grădina ce se găsea între piscină și locul de campare.

## Ofertă de nerefuzat

Ultima dimineață. Pentru ca părerea de rău să fie și mai mare, soarele ne-a întâmpinat și de astă dată din înaltul unui cer senin, nepătat de niciun norișor. Încet, fără vlagă și fără chef, ne-am strâns bagajele, cu părerea de rău că trebuie să ne îndreptăm spre casele noastre. Am urcat până la șosea și de acolo, de sus, am aruncat o ultimă privire spre Piscina Albastră. Mi s-a părut mie sau apa piscinei nu mai era atât de limpede cum am văzut-o în ajun? Sau poate faptul că ne-am îmbăiat noi a schimbat culoarea apei...?

Pentru a nu suci prea adânc cuțitul în rană, am urcat într-un „Titi-car” care ne-a lăsat în stația de autobuz. Autobuzul ne-a așteptat parcă pe noi și îndată ce-am achitat cele patru bilete până la gară, taxatoarea a dat ordinul de plecare: „gata la urmă!” Drumul până la gară a fost anost. Priveam pentru ultima dată frumusețea pereților calcaroși, Crucea Albă, Amfiteatrul, sălașele cocoțate pe versanții înverziți. Dar și gara Herculane își are pitorescul ei, trenurile care apar de după colț, suflând din sirene, făcând grăbite schimb de călători...

Noi mai aveam o oră până la acceleratul de la 16:15. Am dezbătut dacă cumpărăm sau nu bilete. În cele din urmă, în unanimitate am votat să nu cumpărăm bilete. Ce-i drept, Mișu n-a fost de acord, dar pe el nu l-am numărat ca să nu ne strice unanimitatea!

A urmat apoi să stabilim suma ce urma s-o dăm nașului. Andy a fost de părere să-i dăm 15 lei de căciulă. Eu am obiectat și am zis că atât am dat până la Bucale, și ăla mai era și tren rapid pe deasupra, așa că am zis să-i dăm 30 de lei pentru toți patru. Lui Mișu i s-a părut prea puțin, că ne facem de râs... În cele din urmă am ajuns la un compromis: îi dăm 30 de lei și dacă, atenție: dacă, nașul strâmbă din nas, îi mai dăm toți banii mărunți pe care i-am găsit prin buzunarele pantalonilor: 10,25 lei. Asta ar fi 10 lei de căciulă, foarte mult, pentru că însemna să încurajăm creșterea tarifelor parcticate de nași, ceea ce nu ni se va ierta niciodată. De aceea, pumnul de mărunțiș (ce dovadă mai elocventă de sărăcie și bunăvoință din partea noastră puteam oferi nașului?), trebuia pus la bătaie numai și numai dacă era musai.

Cu nașul urma să vorbească Andy, banii îi dădeam eu. Vine trenul. Îmbulzeală maximă: unii se grăbeau să coboare înainte de a pleca trenul; alții se grăbeau să urce, până la același termen. Andy căuta nașul să ne zică în ce vagon să urcăm. Până la urmă, profitând de faptul că la ușa din dreptul nostru, noii sosiți au fost mai bine organizați și au terminat primii de coborât, am urcat pur și simplu fără a face cunoștință cu nașul, pe care, cu cea mai mare bunăvoință nu l-am văzut nicăieri.

Am găsit un compartiment liber pe care l-am ocupat fără luptă, ne-am suit bagajele pe suport, am scos cărțile și-am încins o cruce pe cinste! Nici n-am băgat de seamă că trenul a ajuns la Caransebeș, decât după ce a oprit în stație. Ne temeam că aici vor urca călători cu loc în compartimentul nostru, dar nici urmă de așa ceva, deși culoarul se umpluse de lume! Și, mai important nici urmă de naș!

În timp ce Sandy făcea cărțile, mă uit spre culoar și văd o uniformă cu chipiu ce-și croiește drum prin mulțime. Îi dau un picior lui Andy, să-l pregătesc pentru discuția cu nașul, dar înainte ca Andy să aibe vreo reacție, nașul dispare din câmpul vizual. Mișu vede faza și strigă revoltat:

- Fă-fără sem-semne!

De aici s-a născut o ceartă care s-a încheiat la Lugoj. De acum încolo era tot mai puțin probabil ca nașul să ne-ntrebe de sănătate și să revendice ceva. Așa că am pus problema ce facem cu banii dacă scăpăm până la Timișoara? După o scurtă dezbatere, am stabilit să-i chemăm pe Michiloiu și pe Werni la o bere, deși încă mai exista riscul să bem... blana ursului din pădure. În cele din urmă trenul a oprit în Gara de Nord scrâșnind din frâne fără ca nașul să mai trecă pe la noi.

- Asta-i blat negru! ne anunță triumfător Andy.

Coborâm din tren și ne ducem direct la Micky ce locuia la cinci minute de gară. Urcăm la etajul doi, sunăm la ușă, nimic. Știam că soneria nu se aude din ultima cameră, așa că am urcat câteva trepte, acolo unde se vedeau urme de luptă pe zid. În acel loc trebuia să dai tare cu pumnul în perete și dacă era cineva prima cameră, avea șanse mari să audă și să-ți deschidă ușa. Dar cu tot efortul



depus, ușa a rămas închisă. Am tras concluzia că Micky e dus la plimbare cu pruncii hamsteriței...

Așadar, cu părere de rău, am coborât și am căutat un telefon public să-l sunăm pe Werni. Fise aveam destule în bugetul de rezervă. Răspunde „Bice”, tatăl lui Werni și fostul meu profesor de fizică și diriginte. Îi spun că vrem să-l scoatem pe Werni în oraș. În receptor se aude:

- Werniiiiiiii! Hai că-i Oli la telefon. Mai schimbăm două vorbe și mi-l transferă pe Werni.

- Salut, mă, cum a fost?

- Cum să fie? Hai că-ți povestim la o bere...

- Păi ce v-au mai rămas bani de bere? zice el mirat.

Îi povestesc faza cu nașul, dar el mă întrerupe:

- Zici că v-or rămas 40 de lei?

- Da, cam atât, zic eu.

- Păi mă, fii atent: mai am ceva prezervative de vânzare, normal aș scoate vreo 65 pe ele, da' vouă vi le las la 40, ce zici?